

1. Doplňte vhodné spojovací výrazy. Můžete využít nabídku pod cvičením.

Vrátili jsme se úplně promočení, venku celou tu dobu pořádně přšelo.

Pokusila se rozeznat tváře lidí kolem sebe, neviděla nic než rozmazané stíny.

Můžeme si vzít všechny pokrývky, vám tady máme nějaké nechat?

Mariner se stále usmíval, v jeho hlase zaznělo rozladění.

Bratr se vždycky hodně smál vtípům ostatních lidí, byl velice oblíbený.

Řidička přibrzdila uhnula k pravé krajnici, příliš prostoru řidiči za sebou poskytnout nemohla, silnici lemoval jen úzký násep.

Cesta tam končí: dále se dá jet jenom lodí přes jezero můžete letět hydroplánem.

Zdi byly nejmíň metr silné, bylo ve věži chladno, ba mírně mrazivo.

Mé jméno všichni znáte, nemusím se představovat.

Každou chvíli vešla dovnitř sestra, pohnula skleničkou, přinesla teploměr nebo cokoli jiného. (tu... tu, hned.... hned....).

Nový film reálný svět popisuje, z něho utíká do krásných lyrických končin.

Tyto budovy využívají fakulty univerzity, je tvoří bytové jednotky.

Například disneyovské filmy vznikají v podstatě továrním postupem: práce je mechanická a ji provádějí týmy tvůrců podřizujících dílu podřídít svůj osobitý styl.

Sněžného muže jsem ještě nikdy neviděl: jsem nebyl v Himálajích, chodívám často zamyšlen, co chvíli někoho přehlídnu.

ale, dílem – dílem, hned – hned, jednak – jednak, nebo, neboť proto, a proto, přesto, tedy, tu – tu, však, avšak, zčásti – zčásti

Převeďte spojení uvozovací věty a přímé řeči na souvětí.

"Nejdůležitější pro českou malou otevřenou ekonomiku bude vývoj v eurozóně," uvedl finanční analytik. → Finanční analytik uvedl, že nejdůležitější pro českou malou otevřenou ekonomiku bude vývoj v eurozóně.

Ondra se rozběhl do lesa. Ozýval se hned zprava a hned zleva. „Máte něco?“ ptal se každou chvíli.

„Ohromné hříby,“ odpovídala mu Jura se smíchem. „A co ty?“ ptala se.

„Jednu lišku a jednu holubinku,“ chlubil se Ondra.

„Lišku tam nech a holubinku zahod'. Máma tě s ní vyhodí,“ varovala ho Jura.

Hana začala trhat květiny, ale zanedlouho ji to unavilo. Obtěžovala ji i natrhaná kytice, a proto ji zahodila. „Kde jsme?“ zeptala se bázlivě.

„Znám to tu jako své boty,“ uklidňovala ji Jura. „Ale jestli chceš, tak se vrátíme, a toho houbaře tu necháme,“ navrhovala.

„Ještě kousek,“ rozhodla se Hana. Za chvíli hlesla: „Mám žízeň.“

„Tady není nic k pití. Jenom voda z potoka, a tu pít nemůžeš,“ vysvětlovala Jura.

Ondra z dálky zavolal: „Holčičko! Máte něco?“

Jura se svým voláním obrátila na všechny světové strany. Křičela ze všech sil na Ondru, aby ji slyšel: „Honem se vrať! Půjdem už domů!“ A zavolala znovu, aby se ujistila: „Slyšíš nás?“

Les oněměl. Je ticho.

„Nezabloudí?“ zeptala se Hana a stírala si z čela pot.

(Podle H. Šmahelové, 1975; upraveno)

2. Určete poměry mezi souřadně spojenými větami v následujících souvětích.

a) Na srovnaných spisech ležela podlouhlá fialová obálka, Raymond se znovu rozhlédl, ale nikdo si ho nevšímal. Uplynulo několik měsíců a tisk přinášel docela nové titulky, zatímco složka spisů putovala do archívu příslušných soudů. Od malička ho strašili, ale on dětským představám o strašidlech nevěřil a nebál se jich, dokonce i v dospělosti je žertem někdy opakoval, a tak se sám sobě vlastně posmíval. Tento druhý příběh se prý odehrál na stejném úseku dálnice, přesné místo neznám, ale vůz řídila žena. Všechny atmosférické srážky patří k hydrometeorům, ale ne všechny hydrometeory jsou atmosférickými srážkami, ke srážkám např. nepatří mlha, kouřmo, zvířený sníh, vodní tříšť. Jde o mou čest, a proto vám o dopise nesmím prozradit žádné podrobnosti, ani jej nesmím na chvíli dát z ruky. Noví majitelé letoviska jsou milí lidé, už jsme se s nimi seznámili, a tak tam jezdíme každý měsíc. Cesta byla dost náročná, ale my jsme měli terénní vůz s náhonem na čtyři kola, a tak jsme se dostali téměř všude. Dopravní zácpy jsou zvláštní fenomén, neboť se šíří dál a dál. Sousedé na něj sice pohlíželi rezervovaně, avšak brzy si získal mezi vesničany oblibu, neboť přispíval slušnými částkami na všechny lokální účely a nikdy neopomenul zúčastnit se místních sedánků.

b) Strýc předstíral, že je zaměstnán a čte nějakou knihu. Přestože nebyla velká zima a březnové slunce svítilo, nepronikly jeho paprsky záclonami nijak výrazně. Postupně ho uklidnily vláčné pohyby, ticho a zvláštní tajemnost děje, který sledoval, a jehož se dokonce sám účastnil. Nesmí na ni naléhat, i když by rád pomohl a ulehčil jí první týdnů a měsíce. Nesnesitelné bylo bzučení mouchy, která poletovala mezi regály a co chvíli jí usedla na ruku nebo otevřenou knihu. Gabriela věděla od dětství, že otec zemřel jako mladý, že se dokonce ani nestačil s matkou oženit. Historikům tohoto typu dodává na věrohodnosti fakt, že je složena z realistických témat, a navíc že v ní vystupují seriózní moderní instituce, jako zvěrolékař či policie. Měl strach, že jeho otec onemocněl, nebo že dokonce umírá. Jiná

historika vypráví, že jedni lidé odjeli na dovolenou, a proto že nechali svoje psy a kočky u sousedů. Praha se tehdy stala místem, kde se točilo stále více filmů a objevovaly se tehdejší filmové hvězdy. Jde o film vytvořený tak, aby přilákal lidi do kin, ne aby odpovídal skutečnosti. Přestože stavba i model si budou odpovídat, dokonce i barvy budou v podstatě totéž, oba vjemy budou odlišné.

4. V následujících textech převed'te části vytištěné kurzívou – nepřímou řeč na řeč přímou.

Vzor: Nějaký člověk za mnou přišel a ptal se, *jak se dostane na nádraží*. → Nějaký člověk za mnou přišel a ptal se: „Jak se dostanu na nádraží?“

Lucius se neobjevil mezi přáteli už několik měsíců. I v divadle o přestávce se přátelé jeden druhého ptali, *zda neví, co je s Luciem*, ale každý odpovídal, *že o něm nemá žádné zprávy*. Avšak malíř karikaturista se ozval, *že Lucia navštívil už dvakrát, ale že Luciova žena ho nepustila ani do předsíně. Jen pokrčila rameny a řekla, že Lucius stůně*.

(Podle E. Bešťákové, 2000; upraveno)

Lucie se pokoušela vyjmout si kontaktní čočku z oka. Poprosila Zoru, *aby jí přinesla zrcátko*. Po nějaké době hlesla, *že jí to nejde, že čočku nemůže nahmatat*. Zora se nabídla, *že jí ji vyndá*. Když ale Lucie ucítila u oka Zořin ostrý pěstěný nehet, *zakvílela, že jí kamarádka vypíchne oko*. A pak řekla, *že to raději zase zkusí sama*. Zora povzdechla, *že jí přece chtěla jen pomoci*. Za chvíli se zeptala, *zda už má Lucie tu čočku z oka venku*. Lucie zničeně hlesla, *že pořád ne*. Zora se zeptala, *zda není možné, že by jí ta čočka třeba už vypadla*. Lucie namítla, *že těžko, že ona bez brýlí nebo bez čoček dobře nevidí a teď že vidí úplně jasně, že tedy čočku musí v oku pořád mít, jenom jí nemůže nahmatat*. Pak se Lucii konečně podařilo zachytit tenkou blanku čočky a vyndat ji z oka. Druhá čočka už šla mnohem lépe. Lucie s uspokojením konstatovala, *že už ví, jak na to*. Upozornila ale Zoru, *že ona ještě nemůže jít spát, protože musí čočky vždy po použití vyvařit*.

(Podle I. Březinové; upraveno)